Р Е Ш Е Н И Е
№ 45155

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **4826** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „МОНОУТС“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Г. К., подадена чрез адв. С. К.. Жалбата е срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1315400/30.03.2026 г., издадена от Я. Д. П. – мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Б.. Със заповедта на дружеството е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство за срок от 180 дни по отношение на специален автомобил „М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Жалбоподателят поддържа, че заповедта е незаконосъобразна на основанията по чл. 146, т. 3, 4 и 5 АПК. Твърди, че тя е неясна и немотивирана: не са посочени датата, часът и мястото на твърдяното нарушение, нито в какво се изразява „допускането“ от страна на собственика. Сочи, че на дружеството е вменено нарушение по чл. 150а, ал. 1 ЗДвП (управление на МПС след лишаване от право), което юридическото лице не може да извърши. Сочи и че АУАН, на който се позовава заповедта, не му е връчен и съдържанието му е неизвестно. По същество твърди, че не е извършило действие или бездействие, с което да е допуснало управлението на автомобила от неправоспособен водач. Служителят С. К. Д. е бил лишен временно от правото да управлява малко по-рано същия ден и не е уведомил работодателя. Не му е било възложено да управлява автомобила, а е бил определен за инкасатор в екипа. Позовава се на вътрешните правила на дружеството, които забраняват управлението на служебни МПС от лица без свидетелство за

управление. Сочи още, че проверката на инкасо автомобила е извършена в нарушение на реда по Наредба № 8121з-611/11.06.2018 г., че мярката е несъразмерна (чл. 6 АПК) и му причинява значителни вреди. Моли за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.
Ответникът – мл. автоконтрольор Я. Д. П., не се явява и не се представлява.
Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
„МОНОУТС“ ЕАД (с предишно наименование „ВИП Кеш Сълюшънс“ ЕАД) е търговско дружество с лиценз № 3/02-591/03.06.2021 г. и допълнение към него от 06.02.2023 г. за извършване на частна охранителна дейност по чл. 5, ал. 1, т. 2 и т. 8 от Закона за частната охранителна дейност. Точка 8 обхваща охрана при транспортиране на ценни пратки или товари. Дружеството е собственик на специален автомобил „М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] .
Според справката за нарушител/водач С. К. Д. е правоспособен водач от 2000 г. Притежава СУМПС №[ЕИК], издадено на 14.11.2025 г. и валидно до 14.11.2030 г. На 30.03.2026 г. срещу него е съставен АУАН серия GA № 4251166 за нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП. Въз основа на акта е издадена заповед № GPAM-1378752/30.03.2026 г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, връчена му на 30.03.2026 г. С нея е отнето СУМПС № [ЕИК]. Със заповед № GPAM-1378753/30.03.2026 г. е прекратена и регистрацията на друг автомобил – с рег. [рег.номер на МПС] . В справката са отразени и съставени на същата дата АУАН серия GA № 4779220 за нарушение по чл. 150а, ал. 1 ЗДвП, по който е издадено НП № 26-1116-000458/16.04.2026 г., и АУАН серия GA № 4978551 за нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП. По последния акт е издадена заповед № GPAM-1326801/30.03.2026 г. Справката не съдържа часа на съставяне на актовете и на връчване на заповедите.
Според протокол за претърсване и изземване от 30.03.2026 г., 12:50 ч., в [населено място] е извършен обиск на автомобил „М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] в присъствието на С. Д., като не са открити забранени вещи. Същия ден са извършени личен обиск на Д. (протокол рег. № 1899р-…/30.03.2026 г., 14:00 ч.) и претърсване в жилището му (протокол от 14:35 ч.), при които също не са открити забранени вещи. Д. е посетил МБАЛ – Б., където е изготвен лист за преглед на пациент.
Въз основа на АУАН серия GA № 4779220 е издадена оспорената заповед № GPAM-1315400/30.03.2026 г. Според фактическата ѝ част дружеството, „при обстоятелства в [населено място] и по булевард В. Л. с посока на движение от булевард С. Д. С. към улица Крушево“, допуска управлението на специалния автомобил от С. К. Д., „след като е лишен от това право по административен ред видно от GPRAM номер 1378752 от 30.03.2026 година“. Като нарушение е посочено: „чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП – управлява моторно превозно средство, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред“. Заповедта не съдържа дата, час или конкретно място на управлението. Не посочва и в какво се изразява поведението на дружеството, квалифицирано като „допускане“. С разпоредителната част на дружеството е наложена мярката по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП за срок от 6 месеца, „а именно за 180 дни“. Отнети са двата регистрационни номера и свидетелство за регистрация №[ЕИК]. Заповедта е връчена на законния представител на дружеството на 01.04.2026 г.
АУАН серия GA № 4779220 от 30.03.2026 г. не е представен по делото. Не са представени и доказателства за обстоятелствата, при които автомобилът е управляван от Д.: час и място на проверката, свидетели, докладни записки. Не са представени доказателства и за часа на връчване на заповед № GPAM-1378752/30.03.2026 г., с която е отнето свидетелството му за управление.
Жалбоподателят е представил: лиценза и допълнението към него; Правилник за вътрешния

трудов ред; Инструкция за безопасно управление на моторни превозни средства WI 21.00.02 от 18.01.2023 г., която в т. 6.1 забранява управлението на служебни МПС от лица, които не притежават съответното свидетелство за управление; свидетелство за регистрация и удостоверение за техническа изправност на автомобила; застрахователна полица „Каско“ и пълномощно.
Компетентността на издателя се установява от заповед № 244з-47/07.01.2026 г. на директора на ОДМВР – Б.. С т. 2 от нея полицейските служители на длъжност „мл. автоконтрольор II и I степен“ в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Б. са оправомощени да издават заповеди по чл. 171, т. 2а ЗДвП.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Оспорената заповед е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Тя подлежи на съдебен контрол по реда на АПК съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Административен съд – София-град е местно компетентен по чл. 133, ал. 1 АПК, тъй като седалището на адресата е в [населено място]. Неправилното указание в заповедта, че тя се обжалва пред Административен съд – Благоевград, не променя подсъдността. Жалбата е подадена от адресата на акта на 15.04.2026 г., в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 АПК от връчването на заповедта на 01.04.2026 г. Жалбата е допустима.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК.
Заповедта е издадена от компетентен орган – мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Б., оправомощен по чл. 172, ал. 1 ЗДвП със заповед № 244з-47/07.01.2026 г. на директора на ОДМВР – Б..
Съдът счита, че заповедта не отговаря на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК да съдържа фактическите основания за издаването си. Мярката по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, както е описана в самата заповед, се налага на собственика на пътното превозно средство, когато то е управлявано от лице, което не е правоспособно или е лишено от право да управлява. За да бъде мотивиран, актът трябва да посочи кога и къде автомобилът е бил управляван от такова лице, както и обстоятелствата, които органът приема за поведение на собственика, обосноваващо мярката. В случая заповедта не съдържа нито дата и час на управлението, нито конкретно място (посочена е само посока на движение по булевард). Не е посочено и с какво действие или бездействие дружеството е „допуснало“ управлението, макар органът сам да е приел допускането като фактическо основание.
Като извършено нарушение заповедта посочва чл. 150а, ал. 1 ЗДвП – управление на МПС след лишаване от право. Т. нарушение може да извърши само физическото лице водач, а не дружеството – собственик. Заповедта е издадена срещу дружеството, но възпроизвежда състава на нарушението, вменено на водача. Това създава неяснота относно фактическото и правното основание на мярката и затруднява защитата на адресата. Пропуските не могат да бъдат запълнени от АУАН, на който се позовава заповедта: той е съставен срещу друго лице и не е представен по делото. Нарушението на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК е съществено, тъй като препятства съдебния контрол върху наличието на материалноправните предпоставки за мярката. Само на това основание заповедта подлежи на отмяна по чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.
Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК органът трябва да докаже фактическите основания на акта. В случая не е доказан основният факт, на който се основава мярката: че автомобилът с рег. [рег.номер на МПС] е управляван от С. Д. на пътя след като той вече е бил лишен от правото да управлява. Лишаването е настъпило със заповед № GPAM-1378752/30.03.2026 г., издадена същия ден. От

справката за нарушител/водач се установява само, че на 30.03.2026 г. срещу Д. са съставени няколко АУАН, включително такъв по чл. 150а, ал. 1 ЗДвП. Тя не съдържа часа на тези актове. Не установява и кога е връчена заповедта за отнемане на свидетелството спрямо момента на управлението на процесния автомобил. Справката е вторичен документ и не може да замести АУАН и доказателствата за обстоятелствата при проверката. Протоколът за претърсване от 12:50 ч. установява само, че автомобилът е бил претърсен в присъствието на Д., но не и че той го е управлявал. Ответникът не е представил АУАН серия GA № 4779220 въпреки указанията на съда по чл. 170, ал. 1 АПК.

Не е установено и поведение на собственика, обосноваващо налагането на мярката спрямо него – обстоятелство, което органът сам е посочил като основание с думата „допуска“. По делото няма данни, че Д. е бил определен от дружеството за водач на автомобила. Няма данни и че дружеството е знаело или е могло да узнае, че в рамките на същия ден свидетелството му е отнето. Представената инструкция изрично забранява управлението на служебни МПС от лица без свидетелство за управление. Съдът намира, че мярката по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, която има превантивен характер и цели да предотврати повторно предоставяне на автомобила на неправоспособни лица (чл. 22 ЗАНН), не може да се прилага спрямо собственик, по отношение на когото не е установено каквото и да е поведение, свързано с управлението от лишеното от право лице. Органът не е изяснил тези обстоятелства, не е изискал обяснения от дружеството и не е събрал доказателства. Така е нарушил чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК, а изводът му за наличие на предпоставките на мярката е необоснован. Заповедта противоречи и на материалния закон – чл. 146, т. 4 АПК и следва да бъде отменена.

Предвид изложеното съдът не обсъжда останалите доводи на жалбоподателя: за нарушение на реда за проверка на инкасо автомобили и за несъразмерност на мярката.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на направените разноски. Доказана е заплатената държавна такса в размер на 25,56 евро. По делото не са представени доказателства за уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение, поради което такова не се присъжда. Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 -ми състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „МОНОУТС“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1315400/30.03.2026 г., издадена от Я. Д. П. – мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Б., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП на дружеството е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ – специален автомобил „М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 180 дни.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – Б. да заплати на „МОНОУТС“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], сумата от 25,56 (двадесет и пет евро и петдесет и шест евроцента) евро, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване